

тиви. Ја знам због чега је то било и по чијем наређењу, али налазим...

— Озбиљно? Е, па то је нека пометња. Ви сте бар с министром унутрашњих дела добар пријатељ, уколико ја знам. А Абдурахман је добар и честит човек. Што се нисте њему обратили?

— Мислио сам да је у Скадру. А после верујем да су то они из министарства на своју руку. Јер су у „Борнале д' Италија“ биле неке лажи како ја скупљам комитске чете за упад у Албанију.

— То нисам читао. Али сам читао ваш чланак у једном босанском листу. Он је у нашу корист.

— Прештампан без сумње из „Правде“. Ја се, знате, разликујем од многих у томе што сматрам да ви нисте позвати да штитите наше интересе, него ми сами. Ради тога и шаљемо своје министре овамо. Па ако нешто не испадне добро нисте криви ви, него ми... А сад мислим да ћете ми дати обећане изјаве.

— Хоћу. Ево, седите овде за сто, па питајте.

И Ахмет Зогу прекрсти руке смешећи се.

— Мислим да погађате о чему ћу вас прво питати?

— О тиранском пакту сигурно.

— Дакле о тиранском пакту. Ви знате колико је он буре изазвао и код нас и у европској штампи. Природно је да ће наше читаоце интересовати ваше мишљење о њему.

— Добро, загледа се мало у сто председник. Пишите, па ми после преведите шта сте написали.

— Тирански пакт је међународни акт, уговор о односима између Италије и Албаније. Он није управљен ни противу Југославије, ни противу Грчке, нити је уопште мост за макакав напад на слободу балканских држава. И како су већ италијанска и наша влада изјавиле у тај пакт може ући и Југославија кад год то зажели.

— Указивало се, господине председниче, на опасност оне одредбе у уговору где се каже да Италија гарантује политички и правни поредак у Албанији.

— Ако ваша јавност налази у тој одредби какву опасност по независност наше државе, онда нека у пакт уђе и југословенска влада да то парира. Јер онда ће и